

Moneda (text din carte)

Am intrat într-o cârciumă. De fapt un bar. Undeva la subsol. După o zi plictisitoare. O orgă de lumini amețitoare. Din cele care se rotesc constant. Cu diverse culori și nuanțe. Fleșuri care te aiuresc. M-am așezat chiar la bar. Am cerut ceva. O vodcă un whisky o tequila... Nu mai știu ce. Vream să mă amețesc de-a binelea. Să văd altfel lucrurile. Și ele chiar au început, încet, încet, să devină „altfel”... Lângă mine un oarecare. Cam anost. Oricum părea decrepit. Și în vârstă. Să fi avut 70? Nu, mai mult bătea spre 80. Haine mototolite. Niște ochelari cu lentile groase extrem de groase. Cum poartă unii care la următoarea schimbare de dioptrii (inutilă) de fapt n-o mai fac. Restul înfățișării n-o mai văd acum decât ca prin ceață. Mi-a spus cu o voce obosită, șoptită ceva. Parcă un nume. Să fi fost al său? Eu nu întrebam nimic. Un nume care începea cu... C. Ba nu cu A. În orice caz nu cu A... Sigur cu B. Ba... Bu... nu Bo... Când mi-a șoptit numele prin ochelarii cu dioptrii imense fixa hipnotic, alături de un pahar înalt cu o băutură răcoritoare probabil, o monedă. Într-un echilibru ciudat încremenită pe cant. Fleșurile se reflectau la fel de ciudat și hipnotic în cele două fețe ale monedei sub rotirea luminilor care nu înceta. M-am concentrat asupra monedei. Ceva și mai ciudat se întâmpla. Ei bine avea amândouă fețele identice. Și totuși... și totuși una sclipea stins vetust ca argintul vechi care prinsese un strat de o anumită cocleală lăsând unele părți intacte. Ca și când ar fi fost curățate recent. Cealaltă părea nouă puternic strălucitoare atunci turnată. Când și-a luat privirea de la ea s-a culcat cu un mic zornăit pe una din fețe. Mi-a întins-o fără nici un cuvânt. Am băgat-o în buzunar.

Acum mă uit la ea. Este o monedă obișnuită de cinzeci de bani (noi RON). Cu fața și reversul diferite. Nici vorbă să fie de argint. Fac un efort. Încerc să-mi amintesc numele. Era Boris nu Boian poate Borg... Ba nu, precis Borges. Și parcă a mai zis ceva... despre Ianus și... viață și moarte

Îi rămân îndatorat Cameliei-Aura Barbu pentru această traducere:

I walked into a tavern. Actually a bar. Somewhere underground. After a boring day. A symphony of lights. Of those that spin constantly. With different colours and shades. Flashes that make you dizzy. I sat down right at the bar. I ordered something. A glass of vodka, whiskey, tequila... I don't remember what any more. I wanted to get really drunk, to see things differently. And very slowly they actually started to become "different"... Next to me there was some guy. Kind of dull. He seemed decrepit anyway. And old. He must've been 70? No, he seemed about 80. Crumpled clothes. Some glasses with thick lenses, extremely thick. The type of glasses that some people wear after they (uselessly) change their dioptries and they don't actually wear them. Now I only have blurry memories of the rest of his appearance. He whispered something to me in a tired voice. A name I think. Could it have been yours? I hadn't asked anything. A name that started with... C. No, with A. Definitely not with A... Certainly with B. Ba...Bu...no, Bo... When he whispered the name, he had a tall glass of soda, and he stared hypnotically through his thick lenses at a coin, probably. Stuck in an odd balance on the edge. The flashes were also weirdly and hypnotically reflected in both of the coin's sides under the continuously spinning lights. I focused on the coin. Something weirder was going on. Well, both sides were identical. However... however, one of them was shining dimly, obsolete, like the old silver that has a layer

of verdigris and some clean parts. As if it had been recently cleaned up. The other one seemed barely made, new, and shined brightly. When he turned his head away from the coin, it fell on one side, with a small rattle. He gave it to me without a word. I put it in my pocket.

Bancnote (text nepublicat)

Plătește cu o bancnotă mare. Face taximetristului semn că nu vrea restul. Coboară și lăsă portiera întredeschisă. Șoferul vrea s-o închidă. Îl roagă să aștepte. Sunt în dreptul unor porți înalte, de acces nepietonal, bine lucrate și întreținute, ale unei clădiri care este ascunsă de ziduri masive. Clientul are o statură zveltă, la vreo patru zeci de ani, ținută perfectă, îmbrăcat la patru ace, într-un costum elegant, negru. Pantofi negri, bine lustruiți și restul la fel de bine pus la punct. Își scutură de pe rever un fir de praf inexistent. Așteaptă în picioare pe marginea drumului. După un timp șoferul încercă să închidă din nou ușa pe unde ieșise clientul și acesta îi face iar semn să aștepte strecurându-i o altă bancnotă. Se repetă lucrurile de un număr oarecare de ori. Șoferul începuse deja să se plictisească și să devină nerăbdător. Dar plata era consistentă. Clientul stă pe marginea drumului indiferent. De undeva din spate se aude vag motorul unei mașini. Îi face șoferului semn să coboare arătându-i o nouă bancnotă. Acesta deschide ușa, coboară de la volan, ocolește taxiul prin față, ia banii, se întoarce și tocmai când se pregătea să reintre la volan, cealaltă mașină care venea din spate, îl face praf. Clientul privește scena implacabil. Scoate un pachet de bancnote neîntrebuițate din care lipseau doar câteva. Îl pune pe marginea drumului, *e păcat să nu le mai folosească cineva.* Și în timp ce șoferul ucigaș se aproprie în fugă cu părul vâlvoi, clientul ocolește taxiul prin spate, traversează șoseaua și intră printr-o porțiță (mascată) pentru pietoni spre eventuala clădire care se află în spatele zidurilor masive. De unde nu a mai ieșit niciodată.

Cineva care a privit scena de la distanță dar cu mare atenție și claritate, afirmă că nici vorbă să fi existat un client. Și se miră că taximetristul, în loc să închidă dinăuntru ușa din partea sa dreaptă, a ocolit prin față mașina și s-a întors să se urce la volan...